

Θρασίως ὄπλα, ἐνέχυρα μὴ τίθειναι, δέον γὰρ εἶπεν ὅτι οὐ προσέκειε ὡς ὅτι τῶν ὄντων ἐν πολέμοις, εἶπεν ἐνέχυρον τίθειν. εἰκότως ἢ τίθει καὶ οὐ τίθεικε. δεικνύς τὸ αἰεὶ οὕτω ταῦτα γίνεσθαι ἐν τοῖς πένησιν. αἰεὶ γὰρ δόποιοῦτες ἐνέχυρα τίθεισιν.

GERARDVS. Τίθεισιν] Oratio est ἀποροδοκῆτος, eum de bello gerēdo agatur, apparet Blepsidem fuisse dicturū, ποδὸν θώρακα, ποίαν ἀσπίδα οὐ τιπρώκει; quem thoracem, quod scutum non frangit, ac retundit? ridiculè autem, &

Χρεμ. Θάρρει. μόνον γὰρ εἶς (οἶδ' ὅ) θεός, ὅπ

Τροπαῖον ἀναθήσαστο τῶν ταύτης ἔσθλων.
 Πε. Γρύζειν ἢ καὶ τολμάων, ὡ καθάρματα,
 Ἐπ' αὐτοφώρῳ δ' ἐν ἀδράωντ' εἰλημηδύω;
 Χρ. Σὺ δ', ὡ κείνης δόλομεδύη, π' λοιδορεῖς
 Ἡμῖν φροσελθούσ', εἰ δ' ὅποιου ἀδικουμεδύη;
 Πε. Οὐδὲν γὰρ, ὡ φέρεις τῶν θεῶν, νομίζετον
 Ἀδικεῖν με, τὸν Πλῆθον ποιεῖν πειρομεδύω
 Βλέψαι πάλιν; Χρεμ. Τί οὐδ' ἀδικούμεν τέττε
 σε

Εἰ πᾶσιν ἀφ' ἐσθ' ποῖς ποιεῖζομεν ἀγαθόν.
 Πε. Τίδ' ἀπ' γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν εἰς ἄλλοιθ'; Χρεμ.
 ὅ, π;

Σὲ φροῦτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
 Πε. Ἐμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἀννομίζετον
 Κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀφ' ἐσθ' ποῖς; Χρεμ. ὅ, D
 τ;

Εἰ τέτο δρᾶν μέλλοντες, ὅπ' λαδοίμεθα.

Σχόλ. Τροπαῖον] οἱ παλαιοὶ ἀττικοὶ ποιητῶν. οἱ ἢ νεώτεροι προσαρξιώνισιν. ὡς ὡρᾶ ταυτὴ πρὸ ποιητῆ ἐν Θεσμοφοριαζέσας, γυμναίκες ἐκ ἀρήξειτ' ἐ πολλῶν βολῶν ἔσιεσθε καὶ τροπαῖον; καὶ οἶμαι κατ' ἀναλογίαν τῆτο μᾶλλον ὡρᾶ σφίσι τῆτο προσφέρεσθαι ὡς δὸπ τ' πρῆτι τὸ πρῆτῶν καὶ δὸπ τ' οὐρὰ τὸ οὐράιον. ἐστὶ ἢ πρόσωπον ὅ ἐν ταῖς νήμας οἱ παλαιοὶ ἐποίησαν, τοῖχον ἢ λίθον μέγαν ἱσάντες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ ἄλλ' τῶν ἀντιπάλων ἔργα δ' ἐδράκασιν. ἐκαλεῖτο ἢ πρόσωπον εἰς τὸ ὅπ' τῆ προσητῆ ἐχθρῶν γενησθῆσθαι.

GERARDVS. Τροπαῖον, vel vt recentiores scribūt, πρῆτῶν, trophaum est, quod ita dicitur, εἰς τὸ ὅπ' τῆ προσητῆ ἐχθρῶν γενησθῆσθαι. i. quod fieret ob hostium conuersionem & fugam. Erat trophaum murus, vel columna lapidea, ligneave illic erecta, vbi aduersariorum copiae debellatae, accisaxque fuisset. In trophaeis scriptum erat quo tempore & die, quo item duce parta fuisset victoria, vt rei feliciter gesta perpetuum seruaretur posteritati monumentum, ἀναθήσασθε, exeret, ab ἀνίσταμαι. τρόπων, de moribus huius. mores, & ingenium pro persona quandoque accipiuntur, vt vxoτῆ his moribus nemo dabit. i. homini his moribus prædito. Quid agas cum his moribus? i. cū homine cui sint hi mores? & Qui cum ingenio conflētatur eiusmodi, i. cum viris ingenio eiusmodi. Plutus efficiet repressis Penie moribus, vt de ea triumphemus, nec coacti inopia res nostras posthac pignori demus. Γρύζειν,] verbum est deductum à γρῶ de quo abūdē supra. Est, vel minimum, os loquendi gratia aperire, mutire.

A præter expectationem dixit, ἐκ ἐνέχυρον τίθεισιν, non dat in pignus. i. nos dare facit, mutata verbi significatione, & ab aliquo translata actione. Nonlerus ita dixit ἀναθήσασθαι χρυσίδα conscendamus, id est cōscēdere faciamus Chryfeidem. Simul præsentī vtitur τίθεισιν potius quàm præterito τίθεικε, vt monstret pauperibus esse continuum oppignerandi necessitatem. οἶδα cum ὅτι, hoc ordine verborum οἶδα γὰρ ὅτι ὁ δὸπ μόνος &c.

CH. Bono animo es: solus hic Deus (quod scio)

De moribus huiusce, trophaum mox eriget.

PA. Etiamne audetis hiscere, vos piacula? In ipso deprehensi facinore pessimo?

CH. Quid tu nos, pessimè perditā, conuittis? Aggredere, ne tantillum passa iniuria?

C PA. Proh dij immortales, nihilne iniurie Mihi fieri putatis: si Pluto suum

Visum restituere tantopere conemini? (minimum

CH. Quam tu hinc accipis iniuriam, si, quod hominū generi uniuerso conferat, nos querimus?

PA. Quid vos excogitetis, in re hominū boni?

CH. Quid? si te primū eiecerimus e Grecia.

PA. Mene eieceritis? at quodnā maius malum, Quam hoc ipsum positis generi hominum dare?

CH. Quodnam? si hoc ipsum, quod iam facturi sumus, Segnius aggredimur, & incepti obliuiscimur.

Σχόλια. Ὁ καθάρματα.] καθάρματα ἐλέγοντο οἱ ὅπ' καθάρσει λιμῆτινός, ἢ τινας ἐτέρας νόσου θυομεδύοι τοῖς θεοῖς. τουτὶ ἢ τὸ ἔδος καὶ ὡρᾶ Ρωμαίοις ἐπεκράτησε. λέγεται ἢ ἑκαθαρσμός.

BISSETVS. Ἐπ' αὐτοφώρῳ.] Σ. ἐπ' αὐτῷ πρὸ κλέμματι ἀλούς, οἱ ἢ ἐπαυτοφώρῳ γράφουσιν, ὅπερ ὅπ' ἱρήματος ἀρχῆσου δ' ὡς αμιν ἐχει. ἑ γὰρ οὐ λέγομεν ἐπαυτοφώρως. ἑ οἱ μὲν μὲν τῆτο φω γράφουσιν, οἱ ἢ χωεῖς τῆ ἐπαυτοφώρῳ λέγουσι. Μουχοπουλος. φώρ, ὁ κλέπτῆς. φώρειον, ἑ κλέμμα. φωρᾶ, ἑ κλέπτῆτον ἑ κατὰ λαμῆάνω, ἀφ' οὐ τὸ ἐπαυτοφώρῳ, ἢ γοιω ἐπ' αὐτῆ τῆ κλεψία.

GERARDVS. Καθάρματα.] Prisci moris fuit, homines quosdā ignobiles & reip. inutiles, publicè alere, qui grassante peste, aut alio quopiam morbo grauiore, ad expiationem vrbis, & placāda numina irata, in excelsum locum ducebātur, vnde, in modum victimarum redimiti, in mare præcipites iaciebantur, inter deiiciendum autē solennia hæc & debantur verba, Πειρίφημα ἡμῶν γνοῦ, id est, Sis pro nobis periphema, quod est piaculum, & vrbis nostrę victima seruatrix: existimabant enim, si quid in vrbe esset, quod Deos offenderet, in capita sacrorum & detestandorum horum hominum recidere. Hoc adiciendū, καθάρματα substantiuum esse, significareque expiationem, & purgationem, ponī autem pro adiectiuo καθαρθήσεως ἢ ται φαρμακός, de uotō in lustrationem, piacularis. Latini sic scelus & perniciē pro scelesto & pernicioso accipiūt. ἐπ' αὐτοφώρῳ. A verbo φέρω antiqui fecerūt nomē φάρ, fur. Rursus à nomine φώρ verbum duxerunt, φωρᾶ, quod deprehendo significat, propriè autem in furto, vopn